

Vedkommende stemt imod. Man er i den sidste Tid begyndt at tale saa højt om, at det skulde være disse fornævnte Lønningslove, der vare Skyld i vor elendige finansielle Tilstand, men herom maa jeg for det første sige, at det var haardt tiltrængt, at de lavere lønnede Statsfunktionærer fik nogen Lønningsforhøjelse, og hvis det ikke havde været Tilfældet, havde vel heller ikke afdøde Finansminister Wilhelm Lassen i Spidsen for hele Venstre gennemført denne Lønforhøjelse. Man maa desuden ikke glemme, at disse Lønforhøjelser til Dels bleve kompenserede straks ved Skattepaalæg. Stikordet var jo, at de fire Etater selv til Dels skulde bære disse Lønforhøjelser, og det kom de ogsaa til — det vil sige, de fire Etater blive jo Skatteborgerne, som benytte disse fire Etater. Men dertil kommer, at vi senere have faaet en stor Række nye Skattepaalæg, og vi gaa bestandig videre ad denne Vej. Disse Skattepaalæg komme til at hvile fuldt ud paa disse lavere Statsfunktionærer, der have deres bestemte, faste aarlige Indtægt, som de ikke kunne skjule for nogen Statsmyndighed, og som de skulle komme ud af det med. De skulle betale Formue- og Indkomstskat til den sidste Øre af deres Indtægt og Formue; de skulle desuden betale Forbrugsskatter, af hvilke vi jo have faaet flere betydelige og med Udsigt til at faa flere endnu.

En væsentlig Del af den Lønforhøjelse, som disse Funktionærer fik, er altsaa opslugt paa denne Maade, og dertil kommer den Dyrtid, som vi nu leve under, thi det lyse Billede af Landbrugets Tilstand, som den ærede Ordfører for det moderate Venstre oprullede, har sin Revers deri, at alle de Livsfornødenheder, som Landbruget kan glæde sig over at faa en høj Pris for, blive dyrere for alle andre, og disse lavere lønnede Statsfunktionærer maa i denne Tid lide under højere Priser for alle Livsfornødenheder under en i egentligste Forstand virkelig Dyrtid. Det er derfor ganske urigtigt i disse Tider at tale om, at der er udvist utidig og stor Fløthed overfor disse Funktionærer. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at noget Parti kan ønske ugjort, hvad der paa dette Omraade er sket, eller kan sige, at man i væsentlig Grad er gaaet for vidt paa dette Punkt. Men det er i det hele taget

blevet Skik fra det moderate Venstres Side — og derpaa har jo allerede den foregaaende Taler fremhævet et Eksempel: den højtærede Indenrigsminister — at tale, som om vi her i Landet vare saa godgørende mod de mindre bemidlede, at de velstillede og velhavende snart kunde begynde at rejse Hovedet og sige: Nej, det gaar for vidt, vi blive jo flaaede til Fordel for de mindre velstillede. Jeg tror, at dette er ganske uden Grund. I Nationaløkonomisk Tidsskrift findes der en Opgørelse af Skattebyrdens Fordeling i Tyskland, foretaget i „Annalen des deutschen Reichs“ af Professor Wittschiewsky, og han paaviser for Tysklands Vedkommende, at en Trediedel af Statens Indtægter tilvejebringes ved den Skat, som udredes af de Indbyggere, som have under 1,500 Mark i aarlig Indtægt; dette gælder baade Stat og Kommune. Jeg føler mig ganske sikker paa, at hvis man lod foretage en lignende Opgørelse her i Landet, vilde man faa at se, at de mindre bemidlede, de, der have under 1,500 Kr. i aarlig Indtægt, udrede en saa stor Del af vort samlede Skattebeløb baade til Stat og Kommune, at de aldeles ikke have noget at takke de velhavende for, men selv, navnlig gennem den indirekte Beskatning, maa betale de sociale Goder, som de faa fra Stat og Kommune. Der tales saa saa meget om, at vi have en Udgift paa 10 Mill. Kr. til Alderdomsforsørgelse. Bortset fra, at vi ogsaa have en Ølskat til at dække en væsentlig Del af dette, vil jeg gøre opmærksom paa, at Marcus Rubin i en Artikel, som den højtærede Finansminister ellers godt kender, men ikke bruger ganske rigtigt, opgør, at Indførselsværdien efter Engrospris uden Told aarlig er her i Landet: for Hølsilke-Varer 3,468,000 Kr., for Kager og Syltetojer 906,000 Kr., for Likører og andre Spirituosa 1,608,000 Kr., for Vine 3,298,000 Kr., for Vindruer 157,000 Kr., for Parfumer og vellugtende Sager 1,301,000 Kr. Det er tilsammen 10,738,000 Kr., altsaa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. udover de 10 Mill. til Alderdomsunderstøttelse. Og hvor meget mere koste ikke disse Varer, som jo kunne ombyttes eller suppleres med andre lignende, the upper ten, altsaa Overklassen, før de komme dem i Hænde til direkte Forbrug. Jeg tror derfor ikke, at der er Grund til, at Overklassen her i Landet med Talsmænd i det moderate Venstre og